

Димчо Дебелянов

Завещание

Кога се смръзне жарка кръв в гърди ми,
кога от смърт аз бъда покосен,
то чуй, о друже мой незабравими,
какво да сториш от моя труп студен.
Недей го ти край шумний град заравя,
де хиляди нищожества лежат,
че може би суетен шум и врява
и там мирът ми сладък да смутят.
В планински някой край го заровете
врз цветний бряг на мил поток сребрист,
край него теменуга посадете,
столетен дъб и явор къдролит...
Кога млад славеи песен заизвива
сред перести и къдриви листа,
и дъхне ми игличината дива,
ще сетя сладкий дъхна пролетта.
Когато в мрачна и бурлива есен
проникне влага в гроба мой студен
и горд балкан запее гробна песен,
в сълзи ще бъда ази потопен.
А в зимна нощ, кога фъртуна злобна
се шура и ридае с грозен глас,
под моята покривка там надгробна
в сън честит унесен ще съм аз.
И в златен сън, и в блянове кристални
унесен, златен мир ще сетя аз.
Другарю, запази тез думи жални
и тъй стори във моя смъртен час.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6250>]